

Anke'rplek | stilstaan bij veranderingen

Open huis

De getemde wolf droomt altijd van het bos, luidt een Russisch spreekwoord. Die vergelijking kun je doortrekken naar de bewoners met dementie binnen onze voorheen gesloten verpleegafdelingen. Zij voelden zich door het overheidsbeleid lange tijd getemd in wie ze van nature zijn. Dat overheidsbeleid is in 2020 gelukkig gewijzigd.

De bedoeling van de nieuwe Wet zorg en dwang is dat onvrijwillige zorg voor mensen met dementie of een verstandelijke beperking zo veel mogelijk wordt voorkomen. Alleen als het echt niet anders kan, mag onvrijwillige zorg plaatsvinden. Dit om te voorkomen dat iemand zichzelf of anderen in gevaar brengt.

Onze voorheen gesloten verpleegafdelingen, schreef ik hierboven. Want sinds een paar weken zijn de deuren van die afdelingen een stuk verder opengegaan. Dat is in het voordeel van onze bewoners – daarover zo meteen meer – en in het voordeel van hun naasten. Zij moesten vaak lijdzaam toezien hoe hun vader, moeder of partner als een gekooide en langzaam verpieterende kanarie achter slot en grendel zat. Al was er slechts een enkeling onder hen die zou kunnen 'weglopen', zoals dat heet.

Die nieuwe openheid in onze woon- en leefgemeenschap is met de nodige aandacht en voorbereidingen tot stand gekomen. Zo zijn onze bewoners gehuisvest in een voormalig klooster met even mooie als vele gangen. Daarin kun je heerlijk dwalen, maar evengoed verdwalen. Daarnaast zijn we nog de stap aan het maken naar het gebruik van de allernieuwste domotica en gps-systemen. Die helpen onze bewoners met dementie en onze medewerkers om beter om te gaan met de extra vrijheid die nu is ontstaan. Mede daarom stellen sommige bewoners en medewerkers zich de vraag of het allemaal wel veilig is.

“De deuren van onze gesloten verpleegafdelingen zijn opengegaan”

Ik antwoord dan als verantwoordelijke bestuurder dat we een verantwoord risico nemen. Daar voeg ik aan toe dat élk risico uitsluiten onmogelijk is. Zoals dat in alle organisaties het geval is. Je kunt bijvoorbeeld aan de allerhoogste vorm van brandpreventie doen, toch kan er dan nog brand ontstaan. Waar het om gaat: wat is het

heerlijk om te zien hoe het merendeel van onze bewoners met een vergevorderde vorm van dementie ervaart nu ze hun eigen voeten weer kunnen volgen!

De een gaat elke dag zogenaamd een borreltje drinken in het café en komt dan volstrekt nuchter maar dronken van geluk weer thuis. Een ander vertelt dat hij zijn oude vrienden gaat opzoeken in de wijk waar hij vroeger woonde. Weer een ander is gewoon blij dat ze even alleen buiten kan lopen in onze eeuwenoude tuin. Dan is er nog het groepje dames dat na het ontbijt stevast in de richting van diezelfde tuin vertrekt. Om er verder te praten en te lachen over alles wat het leven nog de moeite waard maakt. Voor hen is dat ook een sigaretje.

Kijk ze daar nou ongetemd staan. Ze doen me denken aan mijn eigen ondeugende tienerclubje van vroeger. Van De Beyart beetje bij beetje een open huis maken. Het is een van de mooiste dingen die ik de afgelopen jaren heb mogen doen.

Anke Huppertz

Bestuurder woonzorgcentrum De Beyart, Maastricht